

Mert Olvasni Jó (MOJ) Antológia

Nem tudhatom, hogy másnak e tájéks mit jelent,
nekem szülőházam itt e lángoktól ölelt
kis ország, messzeringó gyerekkorom világa.
Belőle nőttem én, mint fatörzsből gyöngé-
ága
s remélem, testem is majd e földbe süpped el.
Itthon vagyok. (Ha néha lábamhoz
térdepel
egy-egy bokor, nevét is, virágát is tudom,
tudom, hogy merre mennek, kik mennek az
uton,
s tudom, hogy mit jelenthet egy nyári
alkonyon
a házfalakraól esorgó, vöröslő fájdalom.
Ki gépen száll fölébe, annak térkép e táj,
s nem tudja, hol lakott itt Vörösmarty
Mihály;
annak mit rejt e térkép? gyárat s vad
laktanyát,
de nekem szöcskét, ökröt, tornyot, szelíd
tanyát;
az gyárat lát a látesőn és szántóföldeket,
míg én a dolgozót is, ki dolgaért remeg,
rdót, füttyös gyümölcsösöt, szőlőt és sírokat,
sírok közt anyókat, ki halkán sírogat,
mi fentről pusztítandó vasút, vagy
várüzem,

az bakterház s a bakter előtte áll s üzen,
piros zászló kezében, körötte sok gyerek,
s a gyárok udvarában komondor hempereg;
és ott a park, a régi szerelmek lábnyoma,
a esőkök íze számban hol méz, hol áfonya,
s az iskolába menvén, a járda peremén,
hogy ne feleljek aznap, egy köre léptem én,
ím itt e kö, de fentről e kö se látható,
nincs műszer, mellyel mindez jól
megmutatható.

Hisz bünösök vagyunk mi, akár a többi né
s tudjuk miben vékezünk, mikor, hol és
mükép,
de élnek dolgozók itt, költők is büntelen,
és esecsöpök, akikben megnő az értelem,
világít bennük, őrzik, sötét pineékbe bújva,
míg jelt nem ír hazánkra újból a béke ujj,
s fejtott szavunkra majdan friss szóval ők
felelnek.

Nagy szárnyadat borítsd ránk virrasztó
felleg.

Radnóti Miklós: Nem tudhatom

Abrányi

H

mil.: A legkedvesebbnek

*„Annyi szirma nincsen a virágnak,
Annyi gyöngye nincsen a világnak,
Mint ahányszor nevedet megáldom,
Viruló virágom,
Édes birodalmam, ragyogó világom!*

*Emberek közt elhagyatva álltam,
Egy nyájas szót, annyit sem találtam;
Kézet akkor nyujtottál te nekem,
Drága kedvességem,
Szép, magányos csillag gyászos, komor égen!*

*És azóta hű társam te voltál,
Dús lelkeddel én hozzám hajoltál,
Életemnek hajnalává lettél;
Szépet szebbé tettél,
Örömet fokoztál, rosszat elfeledtél.*

*Csak nálad van hűség, állandóság,
Te nemes szív, te igazi jószág!
Ó de könnyü irgalmasnak lenned,
Mást is jóvá tenned,
Hiszen egy „rangyal lakozik te benned!”*

I

sten, áldd meg a magyart

*„Jó kedvvel, bőséggel,
Nyújts feleje védő kart,
Ha küzd ellenséggel;
Bal sors, akit régen tép,
Hozz rá vig esztendőt,
M megbünhődte már e nép
A multat s jövőndöt!”*

...

Kölcsey Ferenc: Himnusz

Zoltán Zoltán: Csak téged

*„És szívemet is rajtakaptam,
engem elárult, a te lépted
után fülel a jövődőben,
miattad virraszt. Mondd, megérted?
Figyelj ide hát, példát mondok:
ha fekszem álmatlan s képzelgek,
fetek valami szörnyű kórtól,
nem magamat, téged képzeltek . . .*

*A te tested retteg testemben,
a te jövőd az én jövőmben,
így élek én magam veszítve
s téged kettőzve az időben.
Az időben, az elfogyóban,
mely nem örök, csak az istennek -
tanuld meg hát, hogy tudjad vétem :
én már csak tégedet szeretlek .”*

...... hallják egymás vad kattogását...

„Valahol egy bús sóhaj szállt el
S most lelkemen pihen,
Valahol kacagás csendült most
S mosolyog a szívem.
Valahol szép lehet az élet,
Mert lány után futok
S valahol nagy lehet az átok,
Mert sírni sem tudok.

Valahol egy szívnek kell lenni,
Bomlott, beteg szegény,
Megölte a vágy és a mámor
Eppúgy, mint az enyém.
Hallják egymás vad kattogását,
Míg a nagy éj leszáll
S a nagy éjen egy pillanatban
Mind a kettő megáll.”

Ady Endre: Szívök messze egymástól

„......*légy híve, oh magyar*”

*Hazádnak rendületlenül
Légy híve, oh magyar;
Bölcsöd az s majdan sírod is,
Mely ápol s eltakar.*

*A nagy világon e kívül
Nincsen számodra hely;
Áldjon vagy verjen sors keze;
Itt élned, halnod kell.*

Vörösmarty Mihály: Szózat

„... Szeretlek, mint anyját a gyermek,
mint mélyüket a hallgatólag vermek,
szeretlek, mint a fényt a termek,
mint lángot a lélek, test a nyugalmat!
Szeretlek, mint élni szeretnek
halandók, amíg meg nem halnak.

Minden mosolyod, mozdulatod, szavad,
Öröm, mint hulló tárgyakat a föld.
Elmémbe, mint a fémbe a savak,
ösztöneimmel belemartalak,
te kedves, szép alak,
lényed ott minden lényegét kitölt.

A pillanatok zörögve elvonulnak,
de te némán ülsz fülemben.
Csillagok gyúlnak és lehullnak,
de te megálltál szememben. ”

...

József Attila: Óda

Lenne nekem nálad nélkül...”

„ Örömet nem nyújt az élet,
Csak tenálad, csak tevéted!
Mint buborék széjjelpattan,
Ha osztályos nem vagy abban!
Az ég és föld bús, kietlen,
S ami rá van rakva ékül:
A boldogság gyötrő álom
Lenne nekem nálad nélkül!

Ha szememnek könnyje csordul:
Elveszesz te bánatombul!
Mégkönnyítéd a keresztet,
Melyet a sors rám eresztett!
És lelkemre nyugalom száll,
Az étellel úgy kibékül,
De hánykódó, zivataros
Tenger lenne nálad nélkül!”

Tompa Mihály: Nálad nélkül

Illyés Gyula: Gyönyörű, gyönyörű

„...Hátam mögött - szívem is hallja -
török az őszi fű:
te jössz, tudom. Miről? A lépted
nesze is gyönyörű.

Gyönyörű lesz, ha megjelenesz;
már csak egy pillanat.
Gyönyörű rögtön a világ,
mihelyt része vagy.

Fásult volt, borús a szívem
szomorú, keserű.
Ha benne vagy, a szívem is
ragyogó, gyönyörű!”

...

... **M**ondja, hogy rabság a szerelem...

„Sohasem volt az szerelmes, aki
Mondja, hogy rabság a szerelem.
Szárnyat ád ő, és nem rabbilincset,
Szárnyat ád ő... azt adott nekem.

S a madárnak nincsen olyan szárnya,
Mint minőt a szerelem növeszt.
El sem kezdem oly parányisággal,
Mint a föld, hogy átröpüljem ezt.”

...

Petőfi Sándor: *Sohasem volt az szerelmes*

K **I** *t szeretlek?*

*„A gyöngéd lelkü asszonyt,
csak azt tudom szeretni!*

*A tiszta lelkü asszonyt,
a hűségére büszkét,
akit pirulni késztet
a szép, nemes szemérem,
bár nem tapasztalatlan:
csak azt tudom szeretni!*

*Csak azt tudom szeretni,
aki hibámat látja,
és mégis megbocsátja,
szelíden megbocsátja.
Csak azt tudom szeretni!*

*A gyöngéd női lelket.
Az irgalomra hajlót,
a bájosan türelmest,
a nyájasan mosolygót,
a bajban is vidámat:
csak azt tudom szeretni!”*

Ábrányi Emil: Kit szeretlek?

K

Rossz voltam, s te azt mondtad, jó vagyok.
Csúf, de te gyönyörűnek találtál.
Végig hallgattad mindig, amit mondtam.
Halandóból így lettem halhatatlan.

Pilinszky János: Átváltozás

L

evél a hitveshez

A mélyben néma, hallgató világok,
üvölt a esőnd fülemben s felkiáltok,
de nem felelhet senki rá a távol,
a háborúba ájult Szerbiából
s te messze vagy. Hangod befújja álmom,
s szívemben nappal újra megtalálom,
hát hallgatók, míg zsong körém felállván
sok hűvös érintésű büszke páfrány.
Mikor láthatlak újra, nem tudom már,
ki biztos voltál, súlyos, mint a zoltár,
s szép mint a fény és oly szép mint az árnyék,
s kihez vakon, némán is eltalálnék,
most bujdoskolsz a tájban és szememre
belülről lebbensz, így vetű az elme:
valóság voltál, álom lettél újra,
kamaszkorom kútjába visszahullva
feltételesen vallatlak, hogy szeretsz-e?
s hogy ifjuságom esúcsán, majdan, egyszer,
a hitvesem leszel, - remétem újra
s az éber lét újjára visszahullva
tudom, hogy az vagy. Hitvesem s barátom,
csak messze vagy! Túl három vad határon.
S már eszűl is. Az esz is ittfelejt még?
A csókjainkról élesebb az emlék:

esodákban hittem s napjuk elfeledtem,
bombázórajok húznak el felettem:
szemed kétjét esodáltam épp az égen,
de elborult s a bombák fönt a gépben
zuhanni vágytak. Ellenükre élek, -
s fogoly vagyok. Mindent, amit remélek
fölmértem s mégis eltalálok hozzád;
megjártam érted én a lélek hosszát,
s országok útjait; bíbor parázson,
ha kell, zuhanó lángok közt varázslom
majd át magam, de mégis visszatérek;
ha kell, szívós leszek, mint fán a kéreg,
s a folytonos veszélyben, bajban éle
vad férfiak fegyvert s hatalmat ére
nyugalma nyugtat s mint egy hűvös hullám
a 2 x 2 józansága hull rám.

Radnóti Miklós: Levél a hitveshez

*Cukrot, virágot, gyöngyöt szerettem volna hozni neked:
nincs gyöngyöm, cukrom, virágom.*

*Görnyedve hozom ahelyett s teszem a kezébe, nézzed,
keserű életemet, egyetlen terhes gazdagságom.*

*Ez ami megmaradt még, e meztelen is gazdag élet,
s ezt sem adom, csak visszaadom már:
mert jól tudom, ki vagy? s hogy benned és általad élek,
kenyerem és levegőm! s rég nem volnék, ha te nem volnál.*

Babits Mihály: Engesztelő ajándék

Juhász Gyula: **S**zeretem?

Én nem tudom, mi ez, de jó nagyon,
Elrévedezni némely szavadon,
Mint alkonyég felhőjén, mely ragyog
És rajta túl derengő csillagok.

Én nem tudom, mi ez, de édes ez,
Egy pillantásod hogyha megkeres,
Mint napsugár ha villan a tetőn,
Holott borongón már az este jön.

Én nem tudom, mi ez, de érzem,
Hogy megszépült megint az életem,
Szavaid selyme szíven símogat,
Mint márciusi szél a sírokat!

Én nem tudom, mi ez, de jó nagyon,
Fájása édes, hadd fájjon, hagyom.
Ha balgaság, ha tévedés, legyen,
Ha szerelem, bocsásd ezt meg nekem!

